

פחד דוד

פרשת קורה ל' סיון תשע"ז

875

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 7:13 | 7:28 | 7:21 | 7:29

מוצאי שבת 8:31 | 8:34 | 8:35 | 8:32

רבינו תם 9:06 | 9:03 | 9:07 | 9:04

משכיל לדוד

אש המחלוקת

והביאו לה. לאחר מעשה הצטער מאוד, ובאותה שעה הייתה אשתו מסיקה את התנור. קפץ וישב בתוכו (ופירש רש"י - כדי להמית את עצמו). אמרה לו אשתו "מה זה?" אמר לה כך וכך נכשלתי בעבירה. אמרה לו "לא נכשלת, אני הייתי אותה אשה" ונתנה לו סימנים, ועדיין היה מצטער מאוד ואמר - "סוף סוף אני לאיסור נתכוונתי". כל ימיו של אותו צדיק היה מתענה, עד שמת באותה מיתה, עד כאן.

מכל דברי חז"ל הללו רואים, עד כמה יש לו לאדם להיזהר מפני היצר הרע. כי אין אדם שיכול לומר זיכיתי ליבי, וכי הוא קדוש וטהור וחסין ומוגן מפני היצר הרע. כי גדולים וטובים אמרו כן ולבסוף נפלו במוקש שטמן להם היצר הרע.

ולפי דעתי את הדבר הפשוט הזה לא ידע קרח, הוא היה בטוח בצדקותו וחשב בסכלותו שכיוון שזכה להגיע למעלות רמות והיה בעל רוח הקודש ואף זכה להיות מנושאי הארון, מעתה לעולם לא ייתכן שיצר הרע ישלוט עליו, ובוודאי שהשטן לא יצליח למשוך אותו למחלוקת שאינה רצויה ואיננה לשם שמים. לכן בתחילה הוא פתח את המחלוקת במחשבה טהורה ולשם שמים וללא נגיעות אישיות, וכל כוונתו הייתה לעמוד בראש העם רק בכדי להנהיג אותם בדרך התורה ולהובילם במסילה העולה בית א-ל, ולא חלילה כדי לזכות לגדולה וכבוד. אולם במחשבתו המוטעית לא ידע שיצר הרע חזק וגדול הימנו, וגם עם כל קדושתו וצדקותו הוא עלול ליפול ברשתו.

וכך בדרך זו טמן לו היצר הרע מלכודת, וגרר אותו אל מחלוקת איומה ונוראה עד שלבסוף לא היה בה כלל צד כלשהו של דאגה אמיתית לכבוד שמים, אלא אך ורק דאגה למעמדו ולכבודו האישי. ואף את חלק מן העם הסית קרח לדרכו הרעה והכניס בתוכם את אש המחלוקת רח"ל עד שהוביל אותם לאבדון ולדיראון עולם.

מכאן יש ללמוד שהאדם צריך לעבוד על עצמו במשך כל ימי חייו ומידי יום ביומו שתדל להוסיף לנשמתו מקדושתה של התורה וכן יראת שמים טהורה - כל זאת כדי שיהא בכוחו לעמוד נגד היצר הרע, כי אם לא כן מובטח לו שייפול בידי יצרו הרע. ואף אם זכה והגיע למעלות גדולות ולשלמות הרצויה - ידע לו נאמנה כי גם אז היצר הרע אורב לו בפתח וממתין בכיליון עיניים לרגע בו יוכל להסיתו אל הרע.

והדרך להינצל ממנו היא רק על ידי עמלה של תורה וכמו שאמרו חז"ל (סוכה נב, ב) תנא דבי רבי ישמעאל, אם פגע בך מנוול זה (יצר הרע) משכהו לבית המדרש. אם אבן הוא נימוח, אם ברזל הוא מתפוצץ. כדכתיב "הלא כה דברי כאש נאום ה' וכפטיש יפוצץ סלע" עד כאן. כי רק על ידי העסק בתורה הקדושה והעמקה בספרי המוסר והיראה - זוכה האדם למלא מצבוריו ביראת שמים טהורה ועל ידי כך ינצל מיצרו הרע.

"ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי" (במדבר טז, א) ואמרת הגמרא (סנהדרין קט, ב) מהו "ויקח" שלקח מקח רע לעצמו. וכותב רש"י - לקח את עצמו לצד אחר להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה.

ואנכי עומד תמה ושואל, כיצד מלאו ליבו של קרח לעמוד בפרץ וללחום מלחמת חורמה נגד ה' יתברך ונגד משיחו שהוא משה רבנו ע"ה, היאך לא היה ירא לנפשו ומניין נבעה חוצפתו לערער על הכהונה שזכה בה אהרון מפי הגבורה. ובל נטעה לחשוב שקרח איש פשוט היה, כי הנה אמרו חז"ל (במדבר רבה יח, ב) קרח מנושאי הארון היה, ואף זכה לנביאות שהרי ראה ברוח הקודש ששמואל הנביא יצא מחלציו. ואומר האריז"ל הקדוש "צדיק כתמר יפרח" עולה סופי תיבות "קרח", ללמדנו שלעתיד לבוא ישוב קרח לצדקותו כבתחילה.

מה גם שהוא עצמו אמר "כי כל העדה כולם קדושים וכתוכם ה'" (שם טז, ג) דהיינו שהוא הבין ששכינת ה' נמצאת בקרבו של כל יהודי ויהודי, וכיצד זה לפתע יצא מגדרו ולא פחד מן השכינה הנמצאת בקרבו והחציף פניו כנגד משה ואהרן, ואף לא חדל מן המחלוקת עד שהביא כיליון גמור עליו ועל כל הסובבים אותו?

וחשבתי לבאר בסיעתא דשמיא את הדבר על פי מאמר התנא (אבות ב, ה) "ואל תאמין בעצמך עד יום מותך" ואיתא בירושלמי (אבות פק, א הלכה ג) מעשה בחסיד אחד שהיה שונה אל תאמין בעצמך עד יום "יקנותך" לפי שהיה בטוח בעצמו שלא ישלוט בו יצר הרע יותר מפני שהזקין. יום אחד באה רוח אחת בדמות אשה וניסתה אותו, ולא עמד בניסיון. והיה מצטער מאוד ומתחרט על דבריו, עד שאמרה לו - "לא תצער עצמך, רוח אני ולא נכשלת באשה. ומעתה לך והשווה עצמך לחברך ותחזור לְשֹׁנוֹת כדבריהם - אל תאמין בעצמך עד יום מותך".

ואמרו בגמרא (ברכות כט, א) "אל תאמין בעצמך עד יום מותך" שהרי יוחנן כהן גדול שימש ככהונה גדולה שמונים שנה - ולבסוף נעשה צדוקי. כי כוח היצר הרע גדול ועצום הוא עד למאוד, ואלמלי עזרתו של הקב"ה - אין האדם יכול לנצחו. וכמו שאמרו (סוכה נב, א) יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו, ואלמלי הקב"ה שעוזר לו - לא היה יכול לו שנאמר "ה' לא יעזבנו בידו ולא ירשיענו בהשפטו".

ומספרת הגמרא (קידושין פא, ב) על רבי חייא בר אשי, שהיה רגיל בשעת נפילת אפיים להתפלל "הרחמן הוא יצילני מיצר הרע". יום אחד שמעה אשתו את תפילתו, אמרה - הרי כמה שנים פירש ממני (מחמת זקנה ומה ירא מיצר הרע, רש"י) ואם כן למה הוא מתפלל כך? ויהי היום וראתה אותו יושב ולומד בגינה, הלכה וקישטה עצמה והתייפתה ועברה לפניו פעם ופעמיים, ולפי שלא הכירה שאל אותה "מי את?" אמרה לו "אני חרותה" (שם אשה פרוצה ומפורסמת בדור ההוא). מיד תבע אותה לדבר עבירה, אמרה לו "קודם כל קטוף לי את הרימון הנמצא בראש האילן" ועל אף זקנותו קפץ

הילולא דצדיקיא

- ל - רבי יוסף טוב ידיד הלוי
- א - יוסף הצדיק
- ב - רבי יוסף בן וואליד
- ג - רבי יהושע נויבריט בעל 'שמירת שבת כהלכתה'
- ד - רבי יעקב מרומרוג רבינו תם
- ה - רבי יחזקאל סרנא ראש ישיבת 'חברון'
- ו - רבי חיים דלירוזה מח"ס 'תורת חכם'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

ליצנות. זה שם המשחק.

"ויקהל עליהם קרח את כל העדה" (במדבר טז, יט)

כך לימדונו חז"ל שליצנות אחת דוחה מאה תוכחות. לליצנות יש אפוא כוח השפעה חזק על נפש האדם, שבמשפט אחד ניתן להרוס בנין עצום של דברי מוסר ותוכחה.

חז"ל מספרים במדרש; ויקהל עליהם קרח, בדברי ליצנות כל הלילה ההוא, הלך אצל

השבטים ופיתה אותם, והיה מתלוצץ על משה ואהרן. מה עשה? כינס עליהם את כל הקהל

שנאמר: "ויקהל קרח את כל העדה". התחיל לומר לפנייהם דברי ליצנות.

מיותר לציין שדבריו נפלו על אזני השומעים ומטרתו הושגה.

סיפר רבינו יוסף חיים מבגדד זצ"ל:

מעשה בתינוק של בית רבן שהיה הולך ללמוד כל יום לבית תלמודו בחשק וברצון. והנה יום אחד כשחזר מבית תלמודו לביתו, פגש בדרכו תלמיד חכם גדול המהלך בדרך, ואחריו הולכים שני ליצים פורקי עול ועושים צחוק וליצנות מאותו תלמיד חכם.

למחרת, לא רצה הילד ללכת לבית תלמודו. שלח רבו לקרוא לו אך הוא מסרב. הפציר בו אביו ללכת ללמוד, והוסיף לשכנעו בדברים ולומר לו: הלא כדאי לך ללמוד תורה שהרי תוכל להיות תלמיד חכם ויהיו קורין אותך רבי.

אמר לו הילד: למה תקללני, הלא אני שמעתי אתמול כמה שחוק וליצנות עשו על חשבוננו של אותו תלמיד חכם שהיו קורין אותו רבי...

מסיים בעל ה"בן איש חי" וכותב שבזה התיישב לו מה שאמרו חז"ל (שבת קט, ב): "אל תגעו במשיחי" - אלו תינוקות של בית רבן. ו"בנביאי אל תרעו" - אלו תלמידי חכמים. ויש להקשות: למה בתינוקות כתוב "אל תגעו" ובתלמידי חכמים "אל תרעו"?

אלא שבתינוקות לא שייך בזיון כי מי ישים לב לבזותן, אך לעומת זאת את התלמידי חכמים יש ליצים שיש להם ענין לבזותם [כפי שרואים מזמן קרח ועדתו ועד עצם היום הזה] על כן אמר הכתוב שלא

יבזו ולא ירעו לתלמידי חכמים ובכך לא יגעו לרעה בתשב"ר.

אמונה תמימה מצמיחה ישועה

פעם אחת בשהותי בארגנטינה, הגיע לפני אדם שחזר בתשובה והיו לו בעיות שונות וסבוכות ביותר בנושאים משפטיים, ואי אפשר היה לפותרן כלל. הוא פנה אלי לעזרה וניסיתי בכל זמן שהותי שם לברר כיצד ניתן לעזור לו, אבל לא עלה בידי.

לבסוף נפנה אלי האיש ואמר "אני בוטח בה' באמונה שלמה שיעזורני, וכל מה שיעשה ה' הכל לטובה. ואף אם נגזר עלי להפסיד את כל רכושי - העיקר הוא שזכיתי להכיר את הוראי ולחזור בתשובה, ולהתקרב להקב"ה באמת ובתמים". וכשמעתי את שיח ליבו אמרתי לו "בטוח אני שה' ישמע תפילתך, כי זוהי תפילה היוצאת מעומק הלב באמונה טהורה".

וכבר נאמר ש"הבוטח בה' חסד יסובבנו".

לאחר כשבוע ללא כל הכנה מוקדמת, פגש אותו אדם בקשיש שהגיע לעירו ממרחק של אלפיים קילומטרים... וכשפגש אותו התגלגלו ביניהם הדברים, והתברר שהוקן יכול להעיד עליו ולהציל אותו מאותה בעיה שנקלע אליה...

מכאן אנו למדים כי גם דברים אשר נראים ממבט ראשון כבלתי אפשריים, יוכלו להסתדר על הצד הטוב ביותר בזכות כוחה של האמונה התמימה בה'.

בהזדמנות אחרת זכיתי להשתתף בחתונת בתו של אדם חשוב מארגנטינה, ועצם ההשתתפות הזו כה חיזקה את ליבי באמונה עצומה בה' יתברך. לאור הנסיבות שליוו את החתונה המרגשת הזו, אין ספק שכל לב יהודי יתעורר להתקרב לה' באמונה צרופה. וכה היה המעשה:

הבת הזו שנישאה, הייתה אמורה להינשא לצרפתי-נכרי, אלא שאביה למרות שהיה רפורמי ורוחק מתורה ומצוות, לא יכול היה להשלים בדעתו שבתו יחידתו תינשא

במרה מפטירין

הפטרות השבוע: "כה אמר ה' השמים כסאי" (ישעיה ס"ו)

(ויש נוהגים להוסיף ב' פסוקים מהפטרות "מחר חודש")

הקשר לפרשה: ראש חודש תמוז חל בשבת זו ולמחרתו ביום ראשון. ומכאן ההקשר לפסוק המוזכר בהפטרות: "והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחוות לפני", שהוא מעניינא דיומא.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

למרות צדקת הדברים

מי הוא הנקרא ר'כיל?

זה שטוען דברים מזה לזה, והולך ואומר; כך אמר פלוני עליך, כך עשה לך פלוני, כך וכך שמעתי עליו שעשה לך, או שהוא רוצה לעשות לך.

אף על פי שאותו דבר אין בו גנות, אף לפי דברי הרוכל, ואילו היו שואלין לו, לא היה מכחיש, או משום שהאמת והצדק אתו או משום שהתכוון באלו הפעולות והדיבורים כונה אחרת, אפילו הכי נקרא בשם רכיל.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ד הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

אתה לא סתם עשיר!

"ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי" (במדבר טז, א)

אומרת הגמרא (סנהדרין קט, ב) מהו "ויקח" - אמר ריש לקיש שלקח מקח רע לעצמו. כתב רש"י לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה. וזהו שתרגם אונקלוס "ואיתפליג קרח" נחלק משאר העדה להחזיק במחלוקת.

הגמרא אומרת (פסחים קיט, א) אמר רבי חמא בר חנינא, שלש מטמוניות הטמין יוסף במצרים אחת נתגלתה לקרח...

יש להבין - אם כל כך גדלה רשעותו של קרח מדוע בכל זאת זיכהו הקב"ה בעושר כה עצום, לשם מה קיבל זאת?

כדי שנבין זאת נתבונן ונראה מנין מקור העושר העצום שזכה לו קרח.

וחשבתי לבאר בסייעתא דשמיא לפי שידע הקב"ה שבקרח טבועה מידה מגונה מאוד והיא מידת הקנאה. וכדי לשרש מדה זו ממנו ולסייע בידו לתקן את מידותיו הרעות, נתן לו הקב"ה עושר מאוצרותיו של יוסף הצדיק כדי שעל ידי שיתבונן בעשרו יזכור את יוסף ואת צדקותו ואת מידותיו הטובות והישירות. שעל אף שאחיו קנאו בו כמו שנאמר (בראשית לו, יא) "ויקנאו בו אחיו" ומררו את חייו והורידוהו למצרים - בכל זאת לא השיב להם כגמולם הרע והתנהג עמהם בחסד וברחמים.

ומאיך הוא לא קינא במלכותו של יהודה, על אף שהיה יוסף העיקרי שבשבטים והמיוחד שבהם שהיה אהוב ונחמד אצל אביו יותר משאר האחים ולמד וספג את תורת אביו כמו שנאמר (בראשית לו, ג) "כי בן זקנים הוא לו" ואומר התרגום - ארי בר חכים הוא ליה, והוא בנה של רחל אמנו שהיא עקרת הבית. ובכל זאת תפס יוסף במידת הענווה ולא ביקש גדולה וכבוד לעצמו, והיה משפיל עצמו ומתנהג עם כולם שווה בשווה וכומו שנאמר (בראשית לו, ב) "והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו" שהיה משתף עצמו עם בני השפחות ומדבר אליהם באהבה וחיבה ורעות.

לכן ריחם הקב"ה על קרח ונתן לו מאוצרותיו של יוסף הצדיק, כדי שיזכור את צדקותו ותומתו של יוסף וילמד ממדותיו הטובות להסיר את מידת הקנאה שהייתה טבועה בו ועל ידי כך יתקן את מידותיו.

אולם לדאבון לב לא השכיל קרח לקחת מוסר מעושרו כי הקנאה הוציאה אותו מן העולם. וכמו שכתב רש"י (במדבר טז, א) ומה ראה קרח לחלוק עם משה, נתקנא על נשיאותו של אליצפן בן עוזיאל שמינהו משה נשיא על בני קהת על פי הדיבור, עד כאן. הרי שמידת הקנאה היא שהייתה בעוכריו להורידו לבאר שחת וכבר אמרו חז"ל (אבות ד, כא) הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם.

ואמרו חז"ל (סנהדרין קיט, א) עושר שמור לבעליו לרעתו - אמר רבי שמעון בן לקיש זה עשורו של קרח מפני שלא השכיל לתת אל לבו את דרך חייו של יוסף הצדיק ללמוד ממנו את מידת הענווה שהייתה בו ולהתרחק מן הגאווה והקנאה, לכן ירד אל שפל המדרגה והסית ולחם נגד משה ואהרן. ומה עלה בסופו "וירדו הם וכל אשר להם חיים שאלה ותכס עליהם הארץ ויאבדו מתוך הקהל" (במדבר טז, לג).

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

הארה נפלאה מובאת בספר 'ערוך השולחן' (רטו, א) שהעונה אמן אחר 'מי שברך' או כל ברכה שאחד מברך לחברו - מקיים בכך מצות 'ואהבת לרעך כמוך'.

ומקורביו של מרן הגרש"ז אויערבאך זצ"ל, מספרים שתמיד היה מזהיר את תלמידיו להקפיד על הנהגה מיוחדת זו ('הליכות שלמה' תפילה, פי"ב, הערה 86). ועוד מובא בשם הגרש"ז אויערבאך שהיה מעורר תדיר שאחר אמירת תהלים על החולה, יאמרו את ה'מי שברך' בקול רם וימתינו הציבור עד לסיום ה'מי שברך' כדי לענות 'אמן'.

ברכת המתרחצים

על רבי חיים הלוי מברסק זצ"ל, מסופר שכאשר בא אליו אדם אשר היה זקוק לישועה גדולה אחר שאשתו חלתה והגיעה עד שערי מוות, ברכו הגר"ח מעומק לבו, והוסיף ואמר לו: אוכל ליעץ לך עצה טובה, שבערב שבת הקרוב, שעה שרבים הולכים להיטהר בבית המרחץ, עמוד בפתח המקום ובקש מכל העוברים שיברכו את אשתך ברפואה שלימה, ואל תשכח לענות אחריהם אמן, ופשוט שבכוחה של עצה זו להושיע אותך ואת ביתך מכל צרה.

להקשיב ל'מי שברך'

עד כמה מחשיבים בשמים את עניית אמן אחר ברכותינו נוכל ללמוד מהמעשה שמובא בספר 'גשמי ברכה' בשם רבי דוד מאשקאוויטש אב"ד באניהאד, ששמע מפי הגאון רבי שמואל ענגיל מראדומישלא כי בעת ששבת פעם בעיירה צאנו אצל רבו בעל ה'דברי חיים', ראה רבו כיצד הוא מעיין בספר בשעת קריאת התורה בין גברא לגברא.

לאחר התפילה קרא לו ה'דברי חיים' ואמר לו: הגם שהנני יודע שאתה בקי בהלכה והנך יודע שמותר ללמוד בשעת קריאת התורה בין גברא לגברא, מכל מקום על דבר אחד יש לי להוכיח אותך, שהרי יתכן שבאותה שעה יאמרו 'מי שברך' על החולה, ועניית ה'אמן' שלך יכולה הייתה להוסיף ולהועיל לזכות רפואתו. לכן הנני מבקשך שאל תוסיף לנהוג כן, אלא הרגל עצמך תמיד להטות אוזן לברכות ה'מי שברך' ולענות עליהם אמן כראוי!

הרעיון הנפלא הזה מוזכר כבר בגמרא (כתובות סז, ב) המספרת על בתו של נקדימון בן גוריון, שבעת שנישאה פסקו לה חכמים על פי הוראת בעלה ארבע מאות זהובים להוצאות על בשמים בלבד, וכששמעה זאת פרכה את החכמים: "יהי רצון שכך תפסקו לבנותיכם". ומוסיפה הגמרא ומדגישה שחכמים הקפידו לענות אחרי ברכתה 'אמן' כדי שתהיה לה קיום.

ועוד מעשה בענין זה:

אל האדמו"ר ה'דברי יואל' מסאטמר זצ"ל, הגיע יהודי אחד בכדי לקבל את ברכת קדשו של הרבי הרגל נישואי בנו יחידו שנוול לו אחר י"ח שנות נישואין. בהזדמנות זו שאל אבי החתן את הרבי: מהו הדבר הנכון ביותר עבורו לעשות ביום החופה, כדי לנצל יום קדוש זה כיאות?

האיש היה בטוח שהרבי יורה לו לצום, להשתטח על קברי צדיקים או לסיים את כל ספר התהלים... אך מה רבה הייתה הפתעתו כאשר הרבי הורה לו: עליך לישון לכל הפחות שלוש שעות...

וכך הסביר הרבי: בחתונה בודאי יבוא קהל רב להשתתף ולברך הרגל השמחה, כדי שברכות אלו יתקיימו יהיה עליך לענות אמן אחריהן בכוונה, עבודה זו גדולה היא מכל העבודות, וכדי לעשותה כיאות עליך להיות ערני ומרוכז, על כן ראוי שתישן כראוי קודם לכן.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

למלך ה' צבאות ולחוג את חג הסוכות" וגו'. וכשיהיו הולכין בדרך יאמרו איש אל אחיו, מה מנחה עלינו להעלות בידינו, והלא הכסף והזהב שלו הוא, האבנים טובות ומרגליות שלו הן. ומה מנחה עלינו להעלות בידינו? מיד הולכין ומביאין את בני ישראל בכבוד גדול, שנאמר (ישעיה ס"ו) "והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה' בסוסים וברכב ובצבים ובפרדים ובכרכרות על הר קדשי ירושלים אמר ה' כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור בית ה'".

ואם ימצאו מבני ישראל בן שנה אחד או בן שתי שנים, השרות מיניקות אותו. ואם בן עשר שנים או בן חמשה עשר שנים, המלכים מגדלים אותו, שנאמר (ישעיה מ"ט) "כה אמר ה' הנה אשא אל גוים ידי ואל עמים ארים נסי והביאו בניך בחוצן ובנותיך על כתף תנשאנה והיו מלכים אומניך ושרותיהם מיניקותיך אפים ארץ ישתחוו לך ועפר רגליך ילחכו" וגו'. וכשהן מהלכין בדרך, יהיו מגפפין ומחבקין ומנשקין אותו ומלחכין עפר רגליהם, שנאמר "ועפר רגליך ילחכו". ואז יהיו כל ישראל צדיקים, והקב"ה נוטל יצה"ר מהן ויבואו למקרא ולמשנה וללימוד ודרך ארץ ולעשות רצון אביהם שבשמים.

אמר לי, רבי ישיבת בית הכסא מה ענין? ואמרתי לו, בני עתיד הקב"ה לפדות את ישראל מבין העכו"ם ויביא להן ימות בן דוד והגאולה, ויהיו שלשה דברים הללו נטולין מהן לעולם שנאמר (שיר השירים, א) "צרור המור דודי לי בין שדי ילין". וכשאנו זוכרין שלשה דברים הללו, אנו מברכין ומשבחין ומגדלין ומקדשין לאבינו שבשמים.

אמרו לו לנח; עבוד את אבי אביך, קיבל עליו והיה זן את אבי אביו וכל אבותיו שהיו באותה שעה, ולא עוד אלא היה יוצא וממחה בדברים כל אותן מאה ועשרים שנה עד שלא בא המבול. לפיכך בא הכתוב והגיד עליו לדורות שהוא היה צדיק, שנאמר (בראשית ו) "כי אותך ראיתי צדיק לפני".

מכאן אמרו; מגלגלין זכות ע"י זכאי וחובה ע"י חייב. וכן במדה הזאת לכל משפחות האדמה, בין לישראל בין לעכו"ם. מכאן אמרו בחרותו של אדם מאה ועשרים שנה, ואח"כ יבא לעוה"ב בשמחה גדולה. וכן אמרו; יום שמת אדם הראשון עשאוהו יום טוב ויום משתה ושמחה, וכן היתה שמחה בעולם לשלשה דברים; למלאך המות וליצר הרע ולישיבת בית הכסא.

ואמר לי, רבי מפני מה אתה משמח במלאך המות? אמרתי לו, בני אלמלא מלאך המות מה אנחנו עושין לאבינו שבשמים. צא ולמד מעשרה דורות הראשונים, שהקב"ה השפיע להן טובה מעין עוה"ב והם עמדו להחריב את כל העולם.

ואמר לי, רבי מפני מה אתה משמח ביצה"ר? אמרתי לו, בני אלמלא יצה"ר לא היה כל אותו הכבוד לישראל. מנין? כשיעלו לירושלים ברגלים שנאמר (שמות כ"ג) "שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך" וגו'. כשם שאנו עתידין לעלות ולהשתחות שלש פעמים בשנה למלך מלכי המלכים הקב"ה, שנאמר (זכריה י"ד) "והיה כל הנותר מכל הגוים הבאים על ירושלים ועלו מידי שנה בשנה להשתחות

פעם אחת הייתי יושב בבית המדרש הגדול שבירושלים, ובא תלמיד אחד ושאל אותי דבר כמו בן ששאל את אביו. ואמר לי, מפני מה נשתנו דורות הראשונים מכל הדורות כולם שרבו ימיהם והאריכו ימים ושנים?

אמרתי לו, בני בשביל כך האריכו שנים כדי שיוכלו לעשות גמילות חסדים זה עם זה. מנין? תדע לך שכך הוא, צא ולמד מעשרה דורות ראשונים; אדם שת אנוש קינן מהללאל ירד חנוך מתושלח למך נח. אדם בא לעולם, בא שת בנו אחריו, אמרו לו לשת; עבוד את אביך, היה זנו ומפרנסו ומכלכלו. בא שת לעולם בא אנוש בנו אחריו, אמרו לו לאנוש; עבוד את אביך, היה זנו ומפרנסו ומכלכלו. אמרו לאנוש; עבוד את אבי אביך, אמר להם; אנוש אין אני חייב בו.

בא אנוש לעולם בא קינן בנו אחריו, אמרו לו לקינן; עבוד את אביך, היה זנו ומפרנסו ומכלכלו. אמרו לו לקינן; עבוד את אבי אביך, אמר להם; קינן אין אני חייב בו.

וכן עד נח. בא נח לעולם, אמרו לו; עבוד את אביך, היה זנו ומפרנסו ומכלכלו.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

אשה אחת שלא ראתה כלל בעיניה, הגיעה למוגאדור, כדי להשתטח על קבר הצדיק רבי חיים זיע"א, ולבקש רפואה שלימה לעיניה, שתשוב לראות כאחד האדם.

בניה של אותה אשה סיפרו לי שכאשר היא הגיעה לקברו של הצדיק, היא ביקשה מבנה, שיביא לה מעט מים כדי לרחוץ את קברו של הצדיק, וגם כדי לרחוץ את עיניה. ובנה השיב לה: אמא, אין כאן בכלל מים בבית העלמין.

אותה אשה הניחה את ידיה על המצבה, ולפתע היא חשה שהקבר רטוב, דבר שלא היה קודם לכן. מרגע לרגע הקבר נעשה רטוב יותר ויותר, עד שהקבר היה כבר מלא במים. אז היא אמרה לבנה: יש כאן הרבה מים.

הבן הבחין אף הוא בזרימת המים על המצבה, והביע את פליאתו באזני אמו הכיצד הגיעו לכאן מים?

לפתע, הגיע הגוי שעובד בבית העלמין והביא לאם ולבנה מים... אמרו לו השניים; אבל לא ביקשנו ממך מים, ולמה הבאת לנו מים? חשבתי שאתם רוצים מים - השיב להם הגוי.

גם אותו גוי ראה פתאום כי על הקבר יש מים, ושאל את השניים: מנין יש כאן מים על הקבר? אבל הם לא ידעו לענות, והבינו שבעצם נעשה כאן נס גלוי בזכות הצדיק.

באותה שעת רצון נטלו כולם מהמים, וגם האשה לקחה מהמים שעל הקבר, ואז קרה הפלא:

מיד לאחר שהיא רחצה בהם את עיניה היא נתרפאה והתחילה לראות כאחד האדם.